

Arrest

nr. 125 430 van 11 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indonesische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 februari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2012 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van dhr. R.T, van Belgische nationaliteit.

Op 14 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 februari 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag / van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.08.12 werd ingediend door:

Naam: H. L.

Voorna(a)m(en): E. L.

Nationaliteit: Indonesisch

Geboortedatum: (...)1968

Geboorteplaats: Kediri

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Er werd immers enkel een attest van VDAB voorgelegd waaruit blijkt dat de Belgische echtgenoot zich sinds 2 november 2012 als werkzoekende inschreef. Aangezien er verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen werd aangebracht, is er niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene zelf legt een verklaring op eer voor waaruit blijkt dat betrokkene vanaf 04.03.13 een deeltijdse betrekking kan beginnen. Verklaringen op eer worden echter niet aanvaard aangezien de authenticiteit en waarachtigheid ervan niet nagegaan kan worden en aangezien betrokkene verder geen enkel bewijs aantoonde van vroegere tewerkstellingen en toekomstige, is er niet voldaan aan de gestelde voorwaarden. Daarenboven is uit het voorgelegde attest onmogelijk op te maken wat de inkomsten van betrokkene zullen zijn.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt: (...)

Om te beginnen dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor een gezinshereniging op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet met haar echtgenoot, omdat deze momenteel niet over voldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Dit punt staat niet ter discussie.

Verzoekster diende evenwel niet enkel een aanvraag tot gezinshereniging met haar echtgenoot in, maar ook als ouder van drie minderjarige Belgen. Verzoekster is immers de moeder van drie minderjarige Belgen, en kan op basis daarvan aanspraak maken op een verblijfsrecht in België.

Op 17 augustus 2012 diende verzoekster dan ook bij de gemeente Zoersel niet alleen een aanvraag tot gezinshereniging met haar echtgenoot in, maar tegelijkertijd ook met haar Belgische kinderen. Bij de aanvraag werden alle nodige documenten verschaft: verzoekster toonde haar identiteit aan door middel van haar paspoort en de verwantschapsband met haar kinderen door middel van de beëdigd vertaalde en gelegaliseerde geboorteaktes (zie stuk 2).1

Het feit dat verzoekster haar kinderen begeleidt, blijkt uit het gegeven dat het gehele gezin samenwoont Zoersel in de (...) (stuk 3). Verzoekster vervult dan ook alle vereisten gesteld in artikel 40ter Vreemdelingenwet, en komt in aanmerking voor een verblijfsrecht in België.

Op 14 februari 2012 nam verwerende partij echter een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. In deze beslissing wordt evenwel met geen woord gerept over de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekster in haar hoedanigheid als ouder van Belgische kinderen. Verwerende partij laat het na om te motiveren waarom verzoekster zogenaamd niet in aanmerking zou komen voor een verblijfsmachtiging als ouder van Belgische kinderen. De

bestreden beslissing motiveert enkel waarom verzoekster als familielid van de heer R. T. niet in aanmerking komt, maar verduidelijkt niet waarom verzoekster als ouder van minderjarige Belgische kinderen geen verblijfsrecht kan bekomen.

1 Verzoekster beschikt enkel nog over kopieën van de geboorteaktes van haar kinderen, de originele documenten werden samen met de beëdigde vertaling overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Zoersel op 17 augustus 2012. Ook op deze niet-vertaalde geboorteaktes vallen echter duidelijk de namen van de kinderen en de ouders te lezen.

Dit vormt om te beginnen een schending van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing laat immers niet toe om te begrijpen waar verzoekster niet in aanmerking zou komen voor een gezinshereniging als ouder van minderjarige Belgen. Daardoor is de motivering van de bestreden beslissing niet pertinent en draagkrachtig.

Daarnaast werd ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken". Verwerende partij negeerde echter volkomen de geboorteakten die verzoekster voorlegde en waaruit blijkt dat ze in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf als ouder van minderjarige Belgische kinderen. De bestreden beslissing ging enkel in op de vraag of verzoekster als familielid van de heer R. T. een verblijfsrecht kan verkrijgen, en negeerde compleet tweede luik in het dossier, namelijk de kinderen. Dit kan men bezwaarlijk zorgvuldig noemen.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van verblijf de wettelijke grondslag wordt vermeld, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en dat de feitelijke motieven die er aan ten grondslag liggen, zijn vermeld. Verzoekster heeft niet het bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon overgemaakt. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Zij betoogt evenwel dat zij niet enkel een aanvraag tot gezinshereniging met haar echtgenoot heeft ingediend maar ook met haar drie minderjarige kinderen, van Belgische nationaliteit.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 17 augustus 2012 een verblijfskaart heeft aangevraagd van een familielid van een burger van de Unie, met name van haar echtgenoot R.T. Uit de bijlage 19ter blijkt niet dat zij de verblijfskaart heeft aangevraagd in functie van de minderjarige kinderen. Verweerder dient niet uit de neerlegging van de geboorteakten van haar kinderen af te leiden dat zij haar verblijfskaart in functie van haar kinderen heeft aangevraagd, nu dit voor het overige uit de stukken van het dossier niet blijkt. Van verweerder kan dan ook bezwaarlijk verwacht worden dat hij de verblijfsmachtiging beoordeelt van verzoekster als ouder van de Belgische kinderen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Niets staat verzoekster overigens in de weg om via de geëigende procedure een nieuwe aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfskaart in te dienen, in de hoedanigheid van ouder van de Belgische minderjarige kinderen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met de gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Dit wordt overigens niet betwist

door verzoekster. Waar zij stelt dat verweerder haar vraag om een verblijfsrecht te verkrijgen in functie van haar kinderen negeerde, benadrukt de Raad dat in het kader van de wederkerigheid van de zorgvuldigheidsplicht de vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten klaar en duidelijk in zijn aanvraag dient te vermelden in functie van wie hij de gezinshereniging aanvraagt. Uit de bijlage 19ter van 17 augustus 2012 blijkt dat verzoekster haar verblijfsrecht enkel heeft aangevraagd in de hoedanigheid van echtgenote van de Belgische onderdaan. Het komt aan verweerder toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen in functie van de referentiepersoon en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft te duiden dat de aanvraag ook in functie van de kinderen wordt ingediend, het initiatief te nemen om de aanvraag in functie van de kinderen te beoordelen om de loutere reden dat er geboorteakten van de kinderen zijn bijgevoegd. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN